

צרכים מול רצונות; לסגור את המוסך ולוותר על הקביים

מראת ידע 10/2021

ד"ר ברכה קליין תאיר

לפני שנטפל בצרכים וברצונות, הקשורים לאבולוציה של התודעה/המוח/המהות, חשוב שנבין שהמוח/המהות/התודעה האנושית נמצאים באבולוציה מזה מיליארד שנים (מאז חטא גן עדן שהזריע בתוכנו הרבה עצי דעת/פרשנויות/סיווגים/השוואתיות/אמיתות חלקיות = מנגנון החשיבה, במקום להשאיר את עץ החיים = ידיעת האמת, שפת מוח ישירה), רק כדי שנצליח לפתוח את כל הארכיבים המוצפנים ונהיה ראויים לחזור הביתה לקומה ה-100 – ממד 10 – ממד אור קדוש.

מיליארד שנים??? כן, כי עדיין לא הבנו כלום.

לכן, אם בעבר כל התוכניות לאבולוציה הוטענו בתדר אהבה – אמונה שמעל דעת, הרי שהתוכניות החדשות של היום: "ספר הידע" ו"להיות תמיד רלוונטיים – אבולוציה אדוניתית; בריאה עצמית" הוטענו בתדרי ידע.

מדוע השינוי?

מסתבר שבכל התוכניות קיימים שני כשלים מהותיים אשר קוסמוס "מקווה" שבעזרת ידע יהיה אפשר להתגבר עליהם:

האחד, **כשל האמונה/אהבה**. האם אנחנו באמת מאמינים בעצמנו, באדירותנו, ביקום הקטן שאנחנו? האם אנחנו מאמינים במחשבת הבריאה? מאמינים שהקוסמוס פועל על פי משנה סדורה ותקנה מוחלטת? מאמינים שלקיום שלנו יש תכלית? האם אנחנו הווים אהבה שמעל דעת – אהבה ללא תנאי? האם אנחנו יכולים לתפוס כי בקוסמוס הכל אחד הוא, כי אין עבר – הווה – עתיד, כי כאן ועכשיו אנחנו יכולים להשיג את אשר באמת שלנו?

השני, **כשל "הכל צפוי והרשות נתונה"** (מסכת אבות ג', ט"ו). הכל צפוי כי ישנה תוכנית קוסמית של סדר ותקנה המנוהלת על ידי מערכת ממוחשבת (בובות על חוט בידי הבובנאי – הבורא האוחז בידו טריליונים של חוטים/מיתרים רבי עוצמה אשר בקצה של כל חוט מחובר שלם מיני אטומי/ישות. כל אחד מהם הנו פקעת של קיום המכילה 1800 ממדי קיום. כולם כפופים לאותם סדרים ותקנות

רח' מנחם בגין 11/41 יהוד | 052-2998548 | 074-7363970
habaitcm@gmail.com |
www.dr-bracha.co.il

להוציא אבולוציה שהיא שונה). יחד עם זאת, לכל מרכיב בבריאה יש את חופש הבחירה, חופש הרצון, לפעול מול המבחנים והמצבים.

אלא שרובנו התבלבלנו ועדיין מתבלבלים בין **חופש** שהוא הוויה מהותית נטולת צורה, נטולת עצמי, משוחררת מכל אחיזה = הוויה רבת ממדים שתמיד רלוונטית בכל מציאות ובכל ממד, לבין **עצמאות** שהיא הוויה זהותית/אישיותית מלאה בהגדרות, טיפולוגיה, תכונות, מדרג, גבולות. היא מאופיינת על ידי המשפט "לעשות מה בראש". האנושות ברובה נלחמת עדיין על עצמאותה. לכן, היא מייצרת הרבה גיבובי פסולת כמו: "השמיים הם הגבול", "אם תאמיני בעצמך תצליחי", "מלך הגברים... מלך העולם... קום תהיה כל מה שבא לך", וגם "תעשי רק מה שאת אוהבת".

מערכת שנלחמת על עצמאותה מונעת על ידי אמונה/תודעה/רצון ארציים הניזונים מנבדלות, הפרדות, גבולות, אישור החוץ, אגואיזם, שליטה. לעומתה, הוויה שהיא חופש, היא מהות פנימית נעדרת צורה, משוחררת מכל התניה, השפעה, או גבולות. האדם עצמו הוא בעליו.

לכן, כל החלפת תוכנית לאבולוציה, לא תפתור את הבעיות האנושיות. אפילו הענישה (מופעל חוק סיבה – תוצאה) כמעט ולא מזיזה לרובנו לאחר שמתעוררים מהטראומה. ההיפך, "הפשיעה" הופכת לקיצונית יותר. ראו את סיפור המבול ונוח (ודומיהם כמו אטלנטיס, למוריה, סדום ועמורה); ההכחדה ניסתה לטהר אבל החזירה לקיום את אותם חומרים. לפיכך, אנחנו ממשיכים לבזבז משאבים רבים על תיקונים תוך שימוש באותם חומרים שאנחנו מבקשים לתקן. אנחנו מבזבזים אנרגיות על מילוי אחר צרכים לא רלוונטיים. אנחנו ממשיכים להיות אגואיסטיים, ממשיכים לחפש את הקביים החיצוניים שיאמרו לנו מה לעשות ואיך. למרות זאת, ומסיבות שקשה להסבירן, האל לא מוותר על המשולש שמורכב מאמונה, בחירה חופשית ועונשים (ראה מקרה מגפת הקורונה), הפעם בשינוי קטן: אולי הידע יאפשר לאנשים להתגבר על שני הכשלים.

אך כדי שזה יקרה, עלינו לעלות על הנתיב האדוניתי לאבולוציה. כשמו כן הוא: ממוקד בלפתח אדם שהוא אדון לחייו, נמצא בבריאה עצמית אינסופית, מהותו היא האדון בביתו הפנימי, ההגה לחייו נמצא בידיו והוא מנותק ממנגנון ההשפעות הקוסמי/ארצי.

"הכלים": עוצמת מוח/תודעה/מחשבה...עוצמת אמונה...עוצמת רצון.

אם הבנו את הפתיח, בואו ננסה להבין את הרצון.

רצון (מוטיבציה) הוא כוח מניע אדיר, לצד אהבה. הוא נחשב לכוח החזק ביותר בבריאה. כאשר הבורא החליט להביא את הבריאה לידי קיום, "בכלי" הראשון שברא (המשולש) הוטבע הרצון לקבל את שפע הטוב ממנו. לכן נאמר כי אין דבר העומד בפני הרצון. הרצון קיים כל עוד הכלי קיים, או הגוף שלנו לדוגמה (מציאות האטומים: אנרגיה + חומר). הרצון במהותו פועל לקבל (-) אור עליון, הנאה מושלמת. אבל, בתהליכי האבולוציה הוא הפך 'לרצון לקבל לעצמי בלבד', רצון אגואיסטי שצמצם את עצמו לצורך. וכעת עלינו לתקנו 'לרצון לקבל על מנת לתת'.

בכוח הרצון אנחנו יכולים לבטל את כוח המשיכה הארצי (ההתניות, התשוקות, התגובות האוטומטיות וההתמכרויות) ולהתחיל לטפס אל עבר הממדים האוניברסליים. בכוח הרצון אנחנו יכולים לשלוט במחשבות להן אנחנו נותנים כוח (משמעת). בכוחו של הרצון להביא שפע אל חיינו (רצון = צינור ולא קשית) במקום צמצום. בכוחו לעדן את גוף החומר לגוף קריסטלי ולאפשר לנו לחזור ולהשתוות בצורה לבורא. לכן הוא נחשב למנוע שמנהל את מערכת היחסים בין אורות לכלים ובכך, מאפשר את קיומו.

בגדול, כוח הרצון מביא כל מערכת חיה לצמיחה, התחדשות, השתנות תוך כדי טיפוס אל עבר הממד הגבוה הבא. רק תהליך שכזה מביא לחדשנות, ליצירתיות, להשראה, לאמת.

בספרה ה- GRIT (הוצאת מטר, 2017), טוענת פרופ' אנג'לה דאקוורת כי מוטיבציה אינה עניין של תנאים חומריים, תחמנות ומניפולציות, מבחני התאמה, או של כישרון מיוחד, אלא של **מאמץ חכם וממוקד - GRIT**: להט + נחישות + התמדה = עוצמת רצון (הכל הנעה פנימית). **אין קיצורי דרך למצוינות!** גם אם אנחנו מוכשרים, יצירתיים, בעלי יכולות ייחודיות, ניסיון, ידע, אינטליגנציה, כושר שיפוט, גישה וגם מאמינים בפוטנציאל שלנו, אם לא נתמקד בהפעלת ה- GRIT, אם לא יהיה בנו את הדחף לפעול ולהשיג (כאש בעצמותינו), אם לא נתמלא באנרגיית חיות גבוהה שמתדלקת תנועה, לא נצליח לייצר הצלחות משמעותיות ולא נביא תקווה למחרים חדשים. אז האש בנו תהיה מעוממת, הרוח מוגבלת, האנרגיה מצומצמת. אנחנו נעדרי מוטיבציה.

הרצון משקף את עוצמת התודעה – מחשבה שלנו, ואלה משקפים את עוצמת הרצון שלנו. יחסים רקורסיביים, מעגליים המגדירים את איכויות המערכת החיה, ללא קשר אל הפוזיציה הפונקציונלית שלה.

רח' מנחם בגין 11/41 יהוד | 052-2998548 | 074-7363970
habaitcm@gmail.com |
www.dr-bracha.co.il

לצערי, בגלל תודעה ארצית דחוסה, מה שמנהל את רובנו הם רצונות נמוכים הנקראים בקבלה רצונות בהמיים, ואני קוראת להם **צרכים**. הם הופכים אותנו לעובדי עבודה זרה הפועלים כפיונים על לוח המשחק של בעלי מאה שקובעים דעה...הופכים אותנו לסוסים מרוסנים שהשוט נמצא בידי החזקים...ממוקדים בתועלת אישית בלבד. יודעים רק את האבוס...או את עגל הזהב.

התמקדות בצרכים היא בזבוז אנרגיה משווע בניסיון להשיג דברים שאינם בהלימה עם התכלית הקיומית שלנו וחובות המשימה, מוביל להאטה דרמטית בהתקדמות ומביא לחיינו המון תסכול, אכזבות ודיכאונות. על הצרכים אין לנו שליטה, בגלל שהם מונעים על ידי דחפים אוטומטיים לא מודעים. לכן רובנו מתקיימים בתוך מעגל הדאגה. לעומת זאת, על הרצונות (צינור, נוצר) שהם פרי עוצמת התודעה – מחשבה שלנו יש לנו עליהם שליטה כמערכת אוטופואטית (self-creation), הם אלה המאפשרים לנו להתקיים בתוך מעגל ההשפעה.

אם האמונה היא צינור והרצון הוא עוצמת זרם המים, החיבור בין השניים קובע את עוצמת תהליכי הצמיחה, ההתחדשות וההשתנות שלנו אל עבר השגת התכלית.

כל עוד הבורות, ההנחות השגויות, השליליות שמוצאן מהעובדה שהתודעה האנושית חסרה עדיין את תודעת האמת שהיא תודעה אוניברסלית, ישלטו בכיפת הקיום שלנו, אנחנו נפעל בעיקר במדיום הצרכים ונידחף קדימה על ידי **כוח מניע שהוא תמיד חיצוני**: מנגנון ההשפעות הקוסמי/ארצי, אוטוריטות דתיות, אוטוריטות פונקציונליות (כמו הורות למשל), מניפולציות דיגיטליות, ייסורים, קשיים, מחלות, נפילות ועוד.

הבורות גורמת לנו לחיות במציאות חזיונית שאינה מבינה את התכלית הקיומית (כולל את הייעוד ושיעורי הקארמות), את הפוטנציאל האנושי, מהו חופש רצון ובחירה, מהו נכון ועוד, אלא באמונות הכובלות אותנו במוכר, בענפים, בסימפטומים, באשליה, באישיות, בהתמכרויות ובהשתוקקויות. אנחנו שקועים עמוק בתוך הפרדיגמה המכאנית – פונקציונלית של הקיום.

מערכות מכאניות – פונקציונליות אוחזות בתודעת החלקיקים (חור מנעול), במחשבות מצועפות ומוגבלות, בעוצמה נמוכה שחוסמת את ארכיב העושר הפנימי שלנו ונועלת את רובו (כ- 95%). לכן מפתן הזיכרון שלנו קטן. התוצאה: אנחנו ממשיכים לדהור על אוטוסטרדת ההרגל בעיניים עצומות לרווחה. לא משנה כמה ידע חדש מגיע לפתחנו, מהו הלחץ שמופעל עלינו, הכול גולש החוצה ולא נטמע. אנחנו נכנעים לפיתויי תענוגות רגעיים היוצרים תחושת רעב תמידית ולפיתויים חומריים

רח' מנחם בגין 11/41 יהוד | 052-2998548 | 074-7363970
habaitcm@gmail.com |
www.dr-bracha.co.il

אינסופיים שמכלים את האנרגיות המעטות שבתוכנו. אנחנו ממשיכים לתחזק דיכוטומיה (או...או, אובייקט – סובייקט). ממשיכים להישען על קביים חיצוניים, רבנים, מתקשרים, מטפלים. ממשיכים להגיב לגירויים חיצוניים, להתאים את עצמנו לסביבה, להעתיק מהמתחרים, לחקות מושאי קינאה, לענות לציפיות, להיכנס "למוסכים" רבים כדי לתקן, למגנט דברים שקורים לנו במקום לגרום לדברים שאנחנו באמת רוצים לקרות. אנחנו תמיד נמצאים בהשוואתיות, שיפוטיות, נפרדות, ניכור, אלימות, חוסר כבוד, אגואיזם, בצורך להוכיח, מעמיסים הר של שליליות על הגב שלנו ומקבעים תנועה!!!

מנגד, עמוק בתוכנו, קיימת הערגה לצמוח ולהתחדש, כי היא מהות אוטופואטית שלנו (self-creation). ערגה זו היא רצון עז ל"יותר" מהותי ולכן הוא נחשב **לכוח מניע/מצמיח פנימי** (אינהרנטי בתוך גרעין המהות). ככול שהרצון ליותר מהותי עוצמתי, צינור העברת השפע רחב יותר ו**הנוצר** משמעותי יותר. אלא שהמצב יכול להיות מתעתע. ניתן לומר באופן דומה שככל שהצרכים ליותר גדלים, אנחנו נהנים יותר. לכן, מושג המפתח כאן הוא "**כוח מצמיח**". האם כל מה שאנחנו נותנים לו כוח; רצון/צורך מהווה כוח שמצמיח אותנו כיצורי אנוש עילאיים, מאפשר לנו להפעיל את היכולת הכל יכולה שבנו, לממש פוטנציאל גדול יותר העומד לרשותנו, לקבל החלטות ממקום של חופש ואמת?

כמערכות חיות – אוטופואטיות – טכנולוגיות, אנחנו מגדירים את עצמנו ואת הקיום שלנו בעזרת תודעה – מחשבה אוניברסליות (**organization of creation – self-creation organizations**). כלומר, אנחנו מערכות שנושמות במודע, צומחות, מתחדשות, מתפתחות ומשתנות מתוך העושר הפנימי הקיים בנו, כל יום מחדש. אנחנו מערכות שמטפסות אל עבר הקומה הגבוהה הבאה כל יום מחדש. לכן נאמר "האל ברא את יצור האנוש ויצור האנוש בורא את עצמו".

מערכת אוטופואטית הינה מערכת לומדת לא ככפיה חיצונית אלא כאקט פנימי (סדרת פיבונאצ'י). אין היא צריכה להתאים את עצמה למציאות חיצונית לה, למטרה חיצונית, אלא להיות בבריאה תמידית מתוך עצמה: צמיחה – התחדשות – השתנות, כי זו תכלית קיומה. כלומר, אנחנו עוברים טרנספורמציה או מניעים תנועה לא בגלל כוח חיצוני ולא כמטרה חיצונית, אלא כתכלית מהותית המקודדת בגרעין המהות שלנו. אנחנו מחוברים למהות שלנו במקום לזהות/אישיות שלנו (לשורש שאנחנו). אנחנו מחוברים לטבע האוטופואטי המאפשר לנו לתרגם את הפוטנציאל האדיר שבנו **לטיפוס תמידי לעבר הממד הגבוה הבא**. זו מוטיבציה היושבת על **חופש פנימי**. היא מאפשרת לנו תמיד להיות רלוונטיים בכל מצב, מציאות או ממד.

מכאן ניתן לתאר את האבולוציה של הרצון (לפי הקבלה) **מכוליות ארצית** (לקבל לעצמי)...**לאינות** (מיסוס האגו, והרחבת הרצון לקבל יותר אור על מנת לתת)...**לאי-קיום** (נעדר עצמי. רק לתת)...ואז **לכוליות קריסטלית** (השתוות צורה. נתינה – קבלה אחד הם).

ב"ספר הידע" (חוברת 30) מתוארים שלושה סוגי רצון:

1. **רצון פרטני** (עץ הדעת): הרצון שהאדם נתן לעצמו (האדם בורא את עצמו, את עצמיותו). הוא מוגדר על ידי סרגל זמן של מהירות אור וקצת שנת אור. זהו רצון "לקבל לעצמי" שעוזר לנו בתהליכי הקיום, רכישת ביטחון עצמי בקיום, ערך עצמי, התפתחות, השגת עצמנו, התגברות על התניות ותשוקות, השגת הישגים חיצוניים. "האל לעולם אינו אוהב את משרתיו חסרי יכולת" ("ספר הידע", 30/279). יחד עם זאת, לעיתים רצון זה מלווה באגו והופך לקבל לעצמי לתועלת אישית (מה כדאי).

2. **רצון מזערי**: הוא חלקיק של מכלול הרצון האלוהי (בצלמו נבראנו). בשפת הקבלה הוא נקרא "אור מקיף" – הנקודה שבלב. תפקידו לעורר אותנו לרצות לקבל שפע על מנת להשפיע, על מנת שנוכל למשוך פוטנציאל אור גדול יותר ולהשיג את מהותנו האלוהית דרכה אנחנו מתחברים אל המכלול האוניברסלי. הוא המתווך בין רצון פרטני למכלול הרצון.

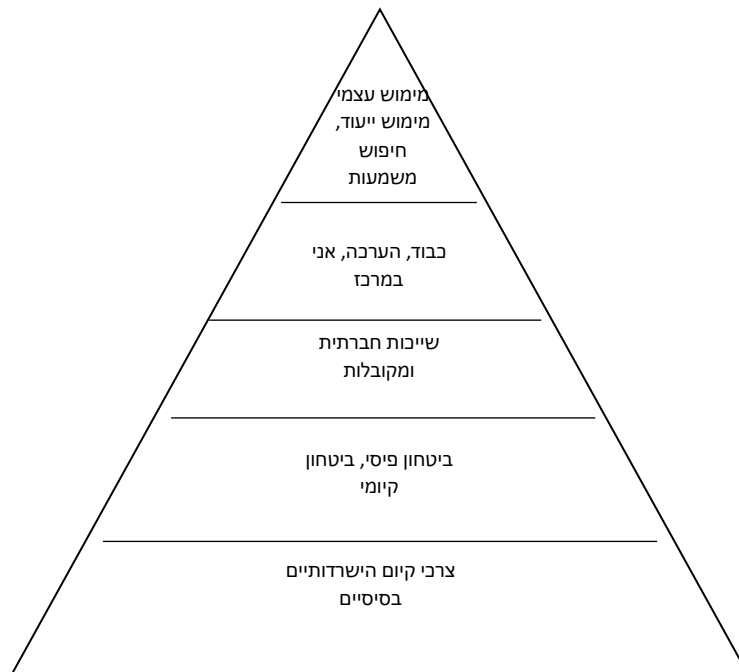
3. **מכלול הרצון** (עץ החיים): הוא רצון שלם. האור האוניברסלי. הוא מעבר לזמן. הכל שלם כאן ועכשיו. הוא זה שמאחד את הרצון הפרטני עם המזערי, בין הכדאי לנכון, בין התודעה העצמית לתודעה האוניברסלית, בין השפעה לקבלה. הוא נמצא באי-קיום ולכן הניגודיות הזאת הופכת לשלם. ככול שהשלם מרוכז יותר, כך הוא משפיע יותר בדומיה ולעומק (מתן בסתר אמיתי). בדומה לנוכחות של השמש בלי התניה ובלי ציפייה (תודעת שמש = תודעה ניטרלית). פועל לטובת המכלול בלי ההתחשבות בין נתינה לקבלה. כך אנחנו משיגים מודעות אינסופית.

תינוק נולד רק עם **רצון מזערי**. רצון אלוהי. מה שהקבלה קוראת לו הנקודה שבלב/מהות. רצון מזערי תמיד נמצא מאחורי הרצון הפרטני.

רצון פרטני מתפתח בעזרת הורים, סביבה, חינוך. האדם חייב לפתח רצון פרטני, כי זה עיצוב האישיות שלו, הביטחון שלו, הערך העצמי. רצון זה קובע לאן ואיך יגיע/ישיג. נקרא בשפתו של מסלאו – סולם הצרכים. סולם הצרכים שתואם את הצרכים ההישרדותיים שלנו, דוחף את כולנו מאחור על פי המשפט המוכר; "אם אין קמח, אין תורה". תחילה עלינו להשיג "קמח" בטרם נתפנה "לתורה".

כלומר, אין אנחנו יכולים להגיע לשלבים הגבוהים של השתייכות, הכרה ומימוש עצמי, אם קודם לא טיפלנו בביטחון הקיומי. זו תנועה מלמטה למעלה...מהפנים החוצה. לכן אדם שעדיין נאבק על קיומו והכרת הסביבה בו (4 שלבים), לא מתפנה למימוש עצמי (הקודקוד). וכאשר הגיע לקצה הפירמידה, המשמעות הקיומית שלו היא עדיין סביב הצורך ביותר חומר, הכרה, כבוד, תועלת אישית (אגו).

האמת, רצון פרטני הכרחי לתחילת הקיום שלנו על מנת שנשיג ביטחון עצמי, נחישות, הישגיות. אנחנו זקוקים לקבל אהבת אם, מזון, נוחות וביטחון קיומי. בשלב מאוחר יותר אנו זקוקים מהמציאות החיצונית להכרה, הערכה, מעמד, הנאה וכד'. בגיל העשרים אנחנו מתחברים אמיתית לרצון הפרטני שדוחף אותנו להתפתחות, צמיחה, השתנות ולהגיע להישגים משמעותיים. אלא שעם השנים הפך רצון זה לאגואיסטי הפועל לקבל לתועלת אישית, לניצול האחר, להפרת האיזון בין תן-קח, לשעבוד האדם לחסרונות בגין הרצון כל הזמן לקבל/חשבונות/ציפיות. לכן הוא פועל ממקום של פחד שמרוקן אותנו מאנרגיות החיות. התוצאה, חסימת צינור הרצון.

בערוב ימיו מסלאו הוסיף מדרגה שישית: "התעלות מעבר לעצמי" (Transcendence). בשלב זה, לאחר שהאדם הגשים את מלוא הפוטנציאל של כישוריו ואישיותו, הוא שואף לפרוץ את גבולות

העצמי ולהתחבר לתודעה רחבה יותר. דבר שיוביל למצב תודעה המכיר באחדות הקיום, בחוסר אנוכיות

מי שאחראי על הטרנספורמציה של הרצון הפרטני הוא **הרצון המזערי**. משולש יורד. כאשר כלי הרצון הפרטני מתמלא, יוצאת "בת הקול" של הרצון המזערי שמזכירה לנו את תכלית קיומנו. ואם איננו קשובים לה, הרצון המזערי יתגלה בעזרת הלחץ של מנגנון ההשפעות של קוסמוס ולימודים רוחניים.

בניגוד לסולם הצרכים של מסלאו (מילוי התאים באנרגיה דתית - ארצית), בסיס 'סולם הרצונות' נמצא למעלה ואילו הצרכים הבסיסיים נמצאים בקודקוד שפונה מטה (מילוי התאים באנרגיה אוניברסלית). בבסיס סולם הרצונות נמצאת הכמיהה, הכוונה, התשוקה והבחירה של אדם להגיע לקומה ה-100 על מנת לממש מהות עילאית הדומה לבורא. אנחנו מתחילים להיזכר במוצאנו האלוהי ובכלים שהיו מתוקנים ומלאים. אז מתחילים לשאול שאלות ולחפש יותר מהות, יותר משמעות, יותר חופש, יותר אמת, יותר חוכמה, יותר אושר, יותר אהבה, יותר עוצמה והשפעה, יותר הצלחה שאינם מותנים בדבר או ברעב רוחני. "השתוקקות הנה המניע הראשון של תת המודע עבור איחוד אוניברסלי" ("ספר הידע", 9/76). אבן היסוד של מערכת החוכמה הנה לשאול שאלות.

לכן הוא יודע 'מה נכון': יודע את האמת הגדולה, את מחשבת הבריאה, את התכלית הקיומית שלו.

אם תפקיד הרצון למשוך אור מיטיב, כדאי שימשוך אותו מהקומה העליונה – הקומה ה-100 ויזרים אותו דרך השלבים השונים מטה, אל הצרכים הבסיסיים והמאוזנים. ככול שהרצון יצליח למשוך את ההשפעות מהבסיס העליון, כך רצונות החוכמה – הנשמה – האינטלקט יהיו משמעותיים יותר וימזערו למינימום את צרכי הקיום.

הרצון המזערי מחדד לנו את המודעות לקיומו של חיסרון מהותי שמצריך את מילוי הכלי על ידי אור עוצמתי (על ידי ידע). חיסרון זה הוא כמו הפער בין יצור אנוש מוגבל וארצי לבין יצור אנוש עילאי של הקומה ה-100, בין עבדות האגו לבין חופש המהות, בין רצון לקבל לעצמי לבין רצון לקבל על מנת להשפיע, בין התניה והתחשבנות לבין קבלה ונתינה ללא תנאי, בין חשדנות לבין אמון מלא, בין קיבעון במוכר ובידוע לבין השתנות תמידית, בין קליפה לבין קדושה/אור, בין "לדבר על" לבין "להשיג את", בין אושר ואהבה מצומצמים לבין להיות אושר ואהבה יומם ולילה. רק ההכרה והמודעות שיש משהו גדול שמתפשט אל עבר האין סוף מעוררת את הרצון המזערי לשאול שאלות מהותיות, לחפש עוד משמעות, למשוך אור קוסמי לכלי שימלא אחר החסרונות, להרחיב את הכלי, לאחד רצונות וליצור פלטפורמה עוצמתית יותר לטיפוס לעבר הקומה ה-100.

כאשר הרצון מתרחב ותכניו מזדככים, גם המחשבה עוברת טרנספורמציה. ממחשבה שנותנת כוח לצורה, לתוכן, לפרשנויות הגורמים להיצמדויות, שליליות, ביקורתיות, פגיעות, קיבעון וכד', למחשבה מזוככת, קריסטלית, נעדרת מלבושי פרשנויות, מדויקת ועוצמתית. לכן נאמר שמחשבה יוצרת מציאות...סוף מעשה במחשבה תחילה. הכול קשור למחשבה – דיבור הקשורים יחדיו כעוצמה של בריאה, בדומה לבורא. לאדם היכולת להפעיל מחשבה שיוצרת מציאות ומממשת אותה בעזרת צחות הלשון. כאשר המחשבה מחוברת למהות - הדיבור בורא עולמות. כאשר המחשבה מחוברת לארציות ושליליות - הדיבור הורס עולמות.

הרצון המזערי נקרא ביהדות "משה", כי הוא מושה אותנו ממצרי המציאות הארצית הדחוסה והחשוכה (חיסרון מהותי), ממלכודת הרצון האנוכי - בהמי, ומוביל אותנו לעבר המציאות האמיתית. הווה אומר, הרצון המזערי הטבוע במהותנו, מעורר אותנו לנוע מאבולוציה ארצית ואופקית לאבולוציה אוניברסלית ואנכית, מהשפעות כוח הטבע (גנטיות, סביבה, חינוך) להשפעות בינה, היגיון, מודעות (חופש בחירה), מהכדאי לי אל הנכון לי, מתנועה של עוד משהו מאותו דבר לתנועה שמטפסת, מבעד לנתיב "יום סוף" (האין סוף) אל עבר חירות רוחנית.

כאשר רצון מזערי ורצון פרטני מתחברים, כאשר אנחנו מצליחים להינתק מעץ הדעת = ממוטיבציה חיצונית של מערכות מכאניות – פונקציונליות ולעבור לעץ החיים = מוטיבציה פנימית של מערכות

אוטופואטיות – טכנולוגיות, אנחנו עוברים מתלות בסולם הצרכים של מסלאו (רצון פרטני לתועלת אישית) לאחיזה בסולם הרצונות (מכלול הרצון לטובת השלם). במילים אחרות, המהפך הוא אתגר החופש: "האם אנחנו פועלים מתודעה ניטרלית?", "כמה יש לי אותי?", "למה אנחנו נותנים כוח ולמה?", "האם ההגה לחיי נמצא בידיי?".

"המקום בו סנטימנטים נגמרים, מתחילה האחריות."

המקום בו עצי הדעת מסתיימים, מתכלים, מתחיל לצמוח מחדש עץ החיים, כי חיים = אחריות.

אנחנו משיגים תודעה אוניברסלית. "אם יצור אנוש מתמזג ברצון המכלול, צופני הפחד שלו נמחקים, האנרגיה הפיזית שלו מתאחדת עם האנרגיה האוניברסלית. דהיינו, הוא נפגש עם אדונו ומאחד את הנכס שלו עם הכוללות" ("ספר הידע", 30/280). מכלול הרצון הוא בעצם רצון חופשי שמתבסס על מודעות חופשית ועל תודעה אוניברסלית שאיננה שופטת או פוסלת, אלא הופכת למשכן השכינה, כלומר משכן הנשיקה האלוהית ומשכן הזיווג הרוחני. זהו רצון של אדם מחונן עשייה: כוונותיו, מחשבותיו, אמונותיו, רגשותיו וסך דיבורו אחד הם.

ובכן;

רצון פרטני = כלי (כוליות) המבקש לקבל לעצמו = רצון מותנה. זיכוכו מביא לאינות מהאגו = הרצון לקבל יותר אור על מנת לתת. חופש הרצון. מפנים את הכלי שלנו מצרכים של תועלת אישית ומאפשרים לרצונות האמיתיים שבנו להתעורר ולמלא אותנו באור גדול. רצון מזערי = נעדר עצמיות, כלי ולכן, כחלקיק אלוה מעל, הוא נעדר רצון לקבל אלא רק לתת. רצון של מכלול – רצון של מהות = האיחוד בין קבלה לנתינה. שמירה על חוק שיווי המשקל.

- ממתי חופש הינו תלות מציאות חיצונית?
- ממתי חופש זה לעשות מה בראש שלנו?
- ממתי חופש זה להחליט לא להזיז את "הגבינה"?
- ממתי משמעת הופכת את האדם לאסיר?
- ממתי ציות לתקנות של מציאות גבוהה הינו כפייה ונוקשות?

כאשר אנחנו אוחזים בהגה החיים ממקום של רצון של מכלול – בחירה מודעת, אנחנו מפסיקים את השעבוד למשרת (האגו) ומעבירים את המיקוד לשירות המהות שלנו בלבד. אנחנו מתנתקים ממנגנון

רח' מנחם בגין 11/41 יהוד | 052-2998548 | 074-7363970
habaitcm@gmail.com |
www.dr-bracha.co.il

ההשפעות הקוסמי המשתקף על כל מערכות ההשפעה שלנו בארציות. זו תנועה אינסופית בין אינות המהות (רצון מזערי = אי-קיום) לכוליות האגו (רצון פרטני, כל הפחדים והספקות). לכן, המבחן האולטימטיבי של כולנו הוא עוצמת הרצון שלנו: עד כמה אנחנו מסוגלים לצמצם את הפער בין 'לדבר על'... לבין 'לעשות או להיות את'. עד כמה אנחנו מסוגלים להשתחרר מתשוקות ארציות כמו עישון, אלכוהול, סקס, כעס, תגובתיות, ביקורתיות, התלהמות וכד' ולדלג אל רצון הפועל לטובת המכלול (אי-קיום). עד כמה אנחנו מסוגלים להשתחרר מתענוגות/הנאות רגעיות ולדלג אל הנאה מתמשכת. עד כמה אנחנו מסוגלים להשתחרר ממציאות החומר הדחוס והחזיוני ולדלג אל מציאות האמת. עד כמה אנחנו מסוגלים להשתחרר מהזהויות המגבילות שלנו ולדלג אל מהותנו העשירה והעוצמתית. עד כמה אנחנו מסוגלים להשתחרר ממנגנון ההשפעות הקוסמי ולאחוז בהגה לחיינו ממקום של חופש.

יש לנו בחיים בדיוק את מה שאנחנו צריכים כדי לעשות אבולוציה. כאשר הרצונות שלנו לא אמיתיים – לא נכונים לנו לפי תוכנית הנשמה שלנו, דבר לא מתגשם. הרצון חייב להיות הטבעה אמיתית בתאי האדם, בדיוק כמו אמונה, אהבה, מחשבה. לכן, לא משנה כמה אנחנו לומדים ידע, כמה אנחנו מתלהבים ממה שהו, בסופו של יום אנחנו חוזרים לנתיב המוכר לנו. מדוע? כי הרצון איננו אמיתי.

← מוזמנים לצפות בסרטון הרביעי שלנו על עוצמת המוח:

https://youtu.be/_LfmRkodXu4 - ידע

<https://youtu.be/hEKELkQZnHg> - דמיון מודרך

← להקשיב [לפודקסט](#) המעצים והמרגש עם מיכאל שטרן